

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13546/2025
25.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље – противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Гордијана Бинић Анђелић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Бургић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1016/25 од 15.05.2025. године, у седници одржаној 25.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1016/25 од 15.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог – противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1016/25 од 15.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 319/24 од 23.12.2024. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужиља власник - носилац права својине на к.п. бр. .. к.о. Крушевац, површине 750 м², са обимом удела 530/750, а тужени - противтужилац власник – носилац права својине на к.п. бр. .. к.о. Крушевац, са обимом удела 220/750, у мерама и границама ближе наведеним у том ставу изреке, што су тужиља и тужени дужни да један другом ово право признају и трпе, те да дозволе да се свако од њих упише код СКН Крушевац у својству носиоца права својине у наведеним уделима. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог – противтужиоца којим је тражио да се утврди да је сувласник идеалног дела од 319/750 к.п. бр. .. к.о. Крушевац, као и да је власник породичне стамбене зграде број 2, површине 101 м², изграђене на овој парцели и власник помоћне зграде уписане као помоћни објекат број 5, површине 23 м², што је тужиља - противтужена дужна да призна и трпи и дозволи да се тужени - противтужилац укњижи као сувласник на делу парцеле и као власник ова два објекта код РГЗ СКН Крушевац. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 308.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1016/25 од 15.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог – противтужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П 319/24 од 23.12.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени - противтужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите по тужби и противтужби је утврђење права својине на непокретности по основу правног посла. Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев и утврдили право својине тужиле и туженог на предметној парцели у одређеним уделитема, које је тужилца стекла по основу Уговора о доживотном издржавању, а тужени по основу Уговора о купопродаји и поравнања закљученог пред судом, сходно одредби члана 20. став 1. Закона о основама својинскоправних односа. Одбили су противтужбени захтев налазећи да нема места примени одредбе члана 28. став 4. и члана 72. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, те да нису испуњени услови за стицање права својине туженог на одређеним уделитема предметне парцеле оцењујући да његова државина није савесна, те да није протекао законски рок, као и да није основан захтев за утврђење права својине на објектима с обзиром да за један објекат нема правни интерес јер је већ уписан као власник, а за други објекат је уговором о купопродаји одређено у којим мерама и границама је стекао право својине, па неосновано захтева утврђење права својине на том објекту у целини. Тужени - противтужилац указивањем на погрешну примену материјалног права оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије.

Имајући у виду да се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница у сваком конкретном случају, релевантних за примену материјалног права, а нема потребе за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачење права, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог - противтужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.03.2021. године, а вредност предмета спора по тужби је 25.000,00 динара, а по противтужби 90.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за неновчано потраживање у коме утврђена вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**